

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

VOORZITTER VAN DE EERSTE KAMER

ARREST

nr. S/2015/0090 van 28 juli 2015
in de zaak RvVb/1415/0273/SA/0267

In zake: de **LEIDEND AMBTENAAR** van het Agentschap Onroerend Erfgoed

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Veerle TOLLENAERE
kantoor houdende te 9000 Gent, Koning Albertlaan 128
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **OOST-VLAANDEREN**

vertegenwoordigd door:
mevrouw Kaat VAN KEYMEULEN

verwerende partij

Tussenkommende partij: de bvba **MICANA**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten Wim DE CUYPER en Bram DE SMET
kantoor houdende te 9100 Sint-Niklaas, Vijfstraten 57
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 12 januari 2015 de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 13 november 2014.

De deputatie heeft het administratief beroep van mevrouw Bernadette LOSTRIE en anderen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Temse van 30 juni 2014 onontvankelijk verklaard.

De deputatie heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Temse van 30 juni 2014 onontvankelijk, maar ongegrond verklaard.

De deputatie heeft aan de tussenkommende partij een stedenbouwkundige vergunning verleend voor "*het slopen van een verouderde eengezinswoning en bouwen van een appartementsgebouw met carport*".

De bestreden beslissing heeft betrekking op het perceel gelegen te 9140 Temse, Wilfordkaai 33 en met als kadastrale omschrijving afdeling 2, sectie D, nummer 729P802.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft geen nota met betrekking tot de vordering tot schorsing ingediend, maar heeft wel een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De repliek van de tussenkomende partij met betrekking tot de vordering tot schorsing is vervat in haar verzoekschrift tot tussenkomst.

De procespartijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 12 mei 2015, waarop de vordering tot schorsing wordt behandeld.

Kamervoorzitter Eddy STORMS heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Olivier COOPMAN, die loco advocaat Veerle TOLLENAERE verschijnt voor de verzoekende partij, mevrouw Kaat VAN KEYMEULEN, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Roy VANDER CRUYSSSEN, die loco advocaat Wim DE CUYPER verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse Regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

De verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO), het DBRC-decreet en het Procedurebesluit hebben betrekking op de tekst van deze artikelen zoals van toepassing op het ogenblik van het instellen van de vordering.

III. TUSSENKOMST

De bvba MICANA verzoekt met een aangetekende brief van 27 maart 2015 in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de Raad heeft met een beschikking van 24 april 2015 de tussenkomende partij toegelaten tussen te komen.

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

IV. FEITEN

Op 21 maart 2014 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkomende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Temse een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het bouwen van een appartementsgebouw met carport na het slopen van een verouderde eengezinswoning”*.

Het perceel is, volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 7 november 1978 vastgesteld gewestplan 'St. Niklaas - Lokeren', gelegen in woongebied met culturele, historische en/of esthetische waarde.

Het perceel is eveneens gelegen binnen de grenzen van het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan 'Afbakening kleinstedelijk gebied Temse', goedgekeurd met een besluit van de Vlaamse Regering van 18 september 2008.

Het perceel is niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg geldt, noch in een behoorlijk vergunde, niet-vervallen verkaveling.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 26 maart tot en met 24 april 2014, worden 25 bezwaarschriften ingediend.

Het Agentschap Onroerend Erfgoed adviseert op 2 april 2014 als volgt ongunstig:

“ ...

De aanvraag betreft de sloop van een gebouw dat is opgenomen in de vastgestelde inventaris van het bouwkundig erfgoed. De inventaris van het bouwkundig erfgoed is opgemaakt voor het hele grondgebied van Vlaanderen op basis van wetenschappelijke criteria. Deze inventaris geeft een overzicht van cultuurhistorisch waardevolle sites.

De belangrijkste kenmerken en erfgoedwaarden van het gebouw zijn: dit enkelhuis is opgetrokken in een eclectische stijl met elementen ontleend aan de art deco, onder meer herkenbaar in de getrapte console onder de erker, de mijtervormige deur- en vensteropeningen, het meerhoekig trapvenster in de haltravee, het ribbel- en tandmotief in het lijstwerk en het fraaie siersmeedwerk voor het dakvenster.

Dit verzorgd burgerhuis van twee bouwlagen onder pseudomansardedak uit het interbellum, is gekend als de voormalige woning van senator Van Hoeylandt en werd gerealiseerd op een deel van de vroegere Grote Kaai, dat pas na de demping van het Molenwater, de molenvijver bij de Watermolen waar de rivier de Vliet in uitmondde en die gebruikt werd als laad- en losplaats, tussen 1908 -1911 werd aangelegd en stapsgewijs bebouwd. Het gebouw wordt toegeschreven aan architect Albert De Smet (Temse).

Stilistisch is het sterk verwant aan andere realisaties van architect Albert De Smet aan de Wilfordkaai van de jaren 1920 en uitgewerkt volgens hetzelfde gevelschema, gekenmerkt door een smallere deurtravee links en een bredere venstertravee rechts met erker op de bel-etage hoger opgaand in een bekronende puntgeveltop. Donkerbruine baksteenbouw traditioneel verlevendigd door het gebruik van blauwe hardsteen in de hoge plint en grote gecementeerde vlakken als imitatie van natuursteen.

Dit erfgoedwaardevol gebouw is volgens het gewestplan gelegen in woongebied met cultureel-historische en/of esthetische waarde. Wilfordkaai nr. 33 vormt samen met de nummers 27, 28, 29, 30, 31, 32, 34 én 36 een waardevol ensemble met een grote cultureel-historische en esthetische waarde. Deze uitbreiding werd vanaf het begin van de 20ste eeuw gerealiseerd op het gedempte Molenwater en de historische loskaai. De gebouwen met stedelijke allures zijn een architecturale staalkaart van de 20ste-eeuwse bloeifase van Temse. Deze 9 erfgoedwaardevolle gebouwen vormen een gaaf ensemble en dat slechts eenmaal onderbroken wordt door het storende appartementsgebouw nummer 35. De omgeving van nr. 33 vormt een van de meest waardevolle architecturale contexten van de kern van Temse.

Gelet op de bovenstaande omschrijving menen wij dat dit goed voldoende erfgoedwaarde bezit om te denken in termen van behoud en renovatie in plaats van afbraak. Door de sloop zou een deel van het bouwkundig erfgoed van uw gemeente onherroepelijk verloren gaan.

De nieuwe invulling houdt op geen enkele manier rekening met de cultuurhistorische waarde van het gebouw of haar omgeving. De plannen voorzien in de sloop van een waardevol pand en tasten het ononderbroken ensemble van 8 waardevolle panden aan.

Ook de ruimere context met de als monument beschermde watermolen zou verder worden aangetast door de voorliggende plannen.

Naast het bijzonder architecturale belang van het gebouw en haar omgeving, heeft de woning als voormalige woning van senator Van Hoeylandt voor de gemeente mogelijks nog een bijzondere socioculturele betekenis.

De sloop is niet wenselijk in het licht van de doelstellingen of zorgplichten die gehanteerd worden binnen andere beleidsvelden dan ruimtelijke ordening (art. 4.3.4 VCRO); in dit geval betekent dit de integratie van onroerend erfgoed in de ruimtelijke ontwikkelingen. Het advies op deze aanvraag tot sloop is bijgevolg ongunstig.

Dit advies is niet bindend. Toch dient de vergunningverlenende overheid dit advies af te wegen ten aanzien van haar lokaal erfgoedbeleid en dit mee te nemen in de volledige beoordeling van deze sloopaanvraag met zijn verschillende maatschappelijke en ruimtelijke aspecten, zoals omschreven in bovenvermeld artikel 4.3.1 § 2, 1° van de VCRO. Als de gemeente wenst af te wijken van dit advies dient zij dit uitdrukkelijk te motiveren in de vergunningsbeslissing.

...

EANDIS adviseert op 3 april 2014 voorwaardelijk gunstig.

De Watergroep adviseert op 25 april 2014 voorwaardelijk gunstig.

Waterwegen en Zeekanaal adviseert op 25 april 2014 gunstig.

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar adviseert als volgt ongunstig:

“...

Gelet op het ongunstig advies van Onroerend Erfgoed, waarvan de argumenten kunnen worden bijgetreden en met deze adviezen kan worden aangesloten;

Gelet op de ingekomen bezwaarschriften;

Overwegende dat de sloop is gelegen in een woongebied met culturele, historische en/of esthetische waarde, dat de sloop van het aanwezige bouwkundig erfgoed in deze bestemmingszone niet is aangewezen;

Overwegende dat een bouwdiepte van 18 m over 5 bouwlagen de gebruikelijke bouwdieptes van gelijkaardige ontwerpen op de Wilfordkaai ruimschoots overschrijdt, evenals deze van de onmiddellijk aangrenzende woningen;

...”

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Temse verleent op 30 juni 2014 als volgt een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partij:

“ ...

*De aanvraag is volgens het **gewestplan SINT-NIKLAAS – LOKEREN (KB 07/11/1978)** gelegen in een woongebied met culturele, historische en/of esthetische waarde.*

...

De aanvraag is principieel in overeenstemming met het geldende plan, zoals hoger omschreven.

...

Gelet op het ongunstig advies van Onroerend Erfgoed, en de ingekomen bezwaren, echter overwegende dat door recente ontwikkelingen op de Wilfordkaai, waarbij oudere gebouwen worden vervangen door appartementsgebouwen, er een gevoelige wijziging van het uitzicht langs de Scheldeboorden is ontstaan, waardoor behoud van de erfgoedwaarden, mede door de bouwfysische toestand van het pand, niet in verhouding meer staat met de huidige tendenzen langsheen de Wilfordkaai.

Overwegende dat het college de gevraagde bouwdiepte van 18 m aanvaardbaar acht voor kwalitatieve appartementsbouw langsheen de Schelde, gelet op de beperkte bebouwingsgraad langs de zijde van de Nijstraat, waar slechts een carport wordt voorzien;

...

Het college van burgemeester en schepenen geeft de stedenbouwkundige vergunning af aan de aanvrager.

...”

De verzoekende partij tekent tegen deze beslissing op 23 juli 2014 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

Mevrouw Bernadette LOSTRIE en anderen tekenen tegen deze beslissing op 31 juli 2014 eveneens administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 26 september 2014 als volgt het administratief beroep van mevrouw Bernadette LOSTRIE en anderen onontvankelijk te verklaren, maar het beroep van de verzoekende partij in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te weigeren:

“ ...

Ontvankelijkheid van de derden-beroepen

Volgens artikel 4.7.21, § 2, 2° VCRO kan elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden beslissing, beroep instellen bij de deputatie.

De modaliteiten waaraan een beroepschrift moet voldoen om ontvankelijk te zijn worden verder uitgewerkt in het besluit van de Vlaamse Regering van 24 juli 2009 tot regeling van sommige onderdelen van de administratieve beroepsprocedure inzake stedenbouwkundige of verkavelingsvergunningen.

Artikel 1, § 1, 3° van dit besluit bepaalt dat, op straffe van onontvankelijkheid, het beroepschrift het volgende moet bevatten:

...

De derdenberoepen werden ingediend door een aantal bewoners uit de omgeving van de Wilfordkaai te Temse.

In de beroepschriften wordt aangehaald dat de ondertekenaars louter beroep hebben aangetekend uit bezorgdheid om het gemeentelijk bouwkundig erfgoed van de gemeente Temse. Dit betreft echter een algemene bekommernis die voor een ganse gemeenschap geldt, waarvan ieder persoonlijk karakter ontbreekt.

Daarenboven wonen de ondertekenaars van het tweede beroepschrift op ruime afstand van het voorwerp van de aanvraag, waardoor zij geen persoonlijke rechtstreekse of onrechtstreekse hinder ondervinden.

Uit lezing van het derden-beroepsschrift ingediend door mevrouw Lostrie en anderen dient vastgesteld te worden dat de ondertekenaars enkel aangeven dat zij hun belang putten uit de waardevermindering van hun goed.

Dit betreft evenmin een persoonlijk belang in het kader van onderhavig hoger beroep.

Een gebeurlijke waardevermindering betreft immers een burgerlijk aspect.

Beide appellanten omschrijven in hun beroepschrift niet welke 'hinder en nadelen' de aanvraag voor hen persoonlijk teweegbrengt, de ingeroepen nadelen hebben dan ook geen rechtstreeks verband of een persoonlijk karakter.

In principe kan dergelijke vorm van 'hinder' ingeroepen worden door iedere burger zodat het beroep van appellanten als een actio popularis dient te worden aanzien. Het ingeroepen belang mag niet opgaan in het belang dat iedere burger heeft bij de handhaving van de wettigheid (BAERT J. en DEBERSAQUES G., 'Ontvankelijkheid', Die Keure, 1996, nr. 222).

De instellers van de derdenberoepen blijven dan ook in gebreke aan te tonen dat zij rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen ondervinden uit de bestreden beslissing, zodat hun beroepen onontvankelijk dienen te worden verklaard.

...

De goede ruimtelijke ordening

Voorliggende aanvraag beoogt de sloop van een woongebouw, Wilfordkaai nr. 33, en het vervangend nieuw oprichten van een meergezinswoning met 4 woonegelegenheden, een bijhorende garage en overdekte autostaanplaats.

Voorliggende aanvraag beoogt de sloop van een woongebouw, dat is opgenomen in de vastgestelde inventaris van het bouwkundig erfgoed.

De inventaris van het bouwkundig erfgoed is opgemaakt voor het hele grondgebied van Vlaanderen op basis van wetenschappelijke criteria en waarbij de inventaris een overzicht geeft van cultuurhistorisch waardevolle sites.

De belangrijkste kenmerken en erfgoedwaarden van het te slopen voorgestelde gebouw zijn:

...

Op 2 april 2014 werd over de aanvraag een ongunstig advies verleend door Onroerend Erfgoed Oost-Vlaanderen.

Zoals aangegeven in het advies van het Agentschap Onroerend Erfgoed, houdt de nieuwe invulling op geen enkele manier rekening met de cultuurhistorische waarde van het gebouw of haar omgeving.

De bestaande bebouwing op het perceel van de aanvraag maakt deel uit van een waardevol ensemble met een grote cultuurhistorische en esthetische waarde, waarbij de gebouwen, met stedelijke allures, een architecturale staalkaart van de 20ste-eeuwse bloeifase van Temse zijn.

De woning Wilfordkaai nr. 33 vormt samen met de nummers 27, 28, 29, 30, 31, 32, 34 én 36 een waardevol ensemble met een grote cultuurhistorische en esthetische waarde.

Deze 9 erfgoedwaardevolle gebouwen vormen samen een gaaf ensemble dat slechts eenmaal onderbroken wordt door de meergezinswoning Wilfordkaai nr 35.

De omgeving vormt een van de meest waardevolle architecturale contexten van de kern van Temse.

De stelling dat het pand mag gesloopt worden wegens een door appartementsgebouwen verstoorde context is niet ruimtelijk te onderbouwen, gelet dat de omgeving anders naar voor komt.

Ook de Raad voor Vergunningsbetwistingen heeft in gelijkaardig dossiers reeds geoordeeld dat dit argument helemaal niet volstaat om de sloop van een waardevol pand te vergunnen (S/2013/0226).

Daarnaast volstaat een vaststelling van een zogenaamde "tendens voor het vervangen van eengezinswoningen door appartementsgebouwen" zeker niet om de sloop van een waardevol pand te motiveren zonder dat er ingegaan wordt op de erfgoedwaarden van dit pand.

De sloop wordt daarnaast gemotiveerd vanuit de bouwfysische toestand.

Uit het toegevoegde fotomateriaal blijkt dat de te slopen woning in goede bouwfysische toestand verkeert, maar verouderd is naar gebruik en aankleding.

Het pand bezit evenwel alle mogelijkheden voor een aanpassing aan de hedendaagse woonbehoeften.

Niet onbelangrijk hierbij is eveneens dat de te slopen woning gelegen is in een woongebied met culturele, historische en/of esthetische waarde, een bestemmingszone waarbinnen de sloop van het aanwezige bouwkundig erfgoed niet is aangewezen.

Artikel 6.1.2.3. van het inrichtingsbesluit stelt immers dat: ...

Uit wat voorafgaat kan geconcludeerd worden dat dit goed voldoende erfgoedwaarde bezit om te denken in termen van behoud en renovatie in plaats van afbraak. Door de sloop zou een deel van het bouwkundig erfgoed van uw gemeente onherroepelijk verloren gaan.

De nieuwe invulling houdt op geen enkele manier rekening met de cultuurhistorisch waarde van het gebouw of haar omgeving. De plannen voorzien in de sloop van een waardevol pand en tasten het ononderbroken ensemble van 8 waardevolle panden aan.

Ook de ruimere context met de als monument beschermde watermolen zou verder worden aangetast door de voorliggende plannen.

Naast het architecturale belang van het gebouw en haar omgeving, heeft de woning als voormalige woning van senator Van Hoeylandt voor de gemeente mogelijk nog een bijzondere socioculturele betekenis.

De sloop van de woning en de vervangingsbouw door een meergezinswoning is niet wenselijk in het licht van de doelstellingen of zorgplichten die gehanteerd worden binnen andere beleidsvelden dan ruimtelijke ordening (art 4.3.4 VCRO); in dit geval betekent dit de integratie van onroerend erfgoed in de ruimtelijke ontwikkelingen.

De in het door het agentschap Onroerend Erfgoed ingediend beroepschrift ontwikkelde argumenten worden bijgetreden.

Tot slot dient er eveneens te worden op gewezen dat het ontwerp ruimtelijk 5 bouwlagen omvat, een bouwhoogte van 15m heeft en een bouwdiepte van 18m over de volle vijf bouwlagen.

Een bouwdiepte realiseren van 18m over de volle 5 bouwlagen van het hoofdgebouw overschrijdt ruimschoots de gebruikelijke bouwdieptes van gelijkaardige ontwerpen op de Wilfordkaai, evenals deze van de onmiddellijk aangrenzende woningen.

Ook ruimtelijk is voorliggende aanvraag bijgevolg niet aanvaardbaar.

De aanvragers zijn er niet in geslaagd het beoogde bouwprogramma in een voldoende kwalitatief ontwerp te gieten dat de sloop van onderhavige gebouwen verantwoordt.

Conclusie

Uit wat voorafgaat dient besloten dat de derden-beroepen, ingesteld door enerzijds de heer Bert Bauwelinck en andere, en anderzijds mevrouw Bernadette Lostrie en andere, onontvankelijk dienen te worden verklaard.

Uit wat voorafgaat dient besloten dat het beroep, ingesteld door de adviesinstantie Onroerend Erfgoed, voor inwilliging vatbaar is.

Stedenbouwkundige vergunning dient te worden geweigerd.

...

Na de hoorzitting van 7 oktober 2014 beslist de verwerende partij op 13 november 2014 als volgt het administratief beroep van mevrouw Bernadette LOSTRIE en anderen onontvankelijk te verklaren en het administratief beroep van de verzoekende partij niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen:

“ ...

1.4 Beschrijving van de omgeving, de bouwplaats en het project

Het goed situeert zich in het centrum van de gemeente Temse, langsheen de Schelde en wordt gekenmerkt door een afwisselende bouwstijl. Tevens wisselen op de Wilfordkaai één- en meergezinswoningen er elkaar af.

Het perceel is gelegen langsheen de Wilfordkaai, een voldoende uitgeruste gemeenteweg. Het perceel grenst eveneens aan de Nijstraat, een voldoende uitgeruste gemeenteweg.

De bestaande bebouwing op het perceel van de aanvraag maakt deel uit van een waardevol ensemble met een grote cultuurhistorische en esthetische waarde, waarbij de gebouwen, met stedelijke allures, een architecturale staalkaart van de 20ste-eeuwse bloeifase van Temse zijn.

Deze 9 erfgoedwaardevolle gebouwen vormen samen een gaaf ensemble dat slechts eenmaal onderbroken wordt door de meergezinswoning Wilfordkaai nr 35.

De omgeving vormt een van de meest waardevolle architecturale contexten van de kern van Temse.

Voorliggende aanvraag beoogt de sloop van een woongebouw, Wilfordkaai nr. 33, dat is opgenomen in de vastgestelde inventaris van het bouwkundig erfgoed, en het vervangend nieuw oprichten van een meergezinswoning met 4 woonegelegenheden, een bijhorende garage en overdekte autostaanplaats.

Het ontwerp omvat 5 bouwlagen, heeft een bouwhoogte van 15m en een bouwdiepte van 18m over de volle vijf bouwlagen.

Aan de andere zijde van het perceel, gelegen aan de Nijstraat, wordt een overdekte autostaanplaats voorzien voor 2 auto's.

Deze constructie heeft een zeer beperkte kroonlijsthoogte.

...

2. Motivering

...

2.3 De juridische aspecten

De aanvraag is principieel in overeenstemming met de voorschriften van het geldend gewestplan, zoals hoger omschreven.

Ontvankelijkheid van de derden-beroepen

Volgens artikel 4.7.21 § 2, 2° VCRO kan elke natuurlijke persoon of rechtspersoon, die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden beslissing, beroep instellen bij de deputatie.

De modaliteiten, waaraan een beroepschrift moet voldoen om ontvankelijk te zijn, worden verder uitgewerkt in het besluit van de Vlaamse Regering van 24 juli 2009 tot regeling van sommige onderdelen van de administratieve beroepsprocedure inzake stedenbouwkundige of verkavelingsvergunningen.

Artikel 1, § 1, 3° van dit besluit bepaalt dat, op straffe van onontvankelijkheid, het beroepschrift het volgende moet bevatten:

...

De derden-beroepen werden ingediend door een aantal bewoners uit de omgeving van de Wilfordkaai te Temse.

In de beroepschriften wordt aangehaald dat de ondertekenaars louter beroep hebben aangetekend uit bezorgdheid om het gemeentelijk bouwkundig erfgoed van de gemeente Temse. Dit betreft echter een algemene bekommernis die voor een ganse gemeenschap geldt, waarvan ieder persoonlijk karakter ontbreekt.

Daarenboven wonen de ondertekenaars van het tweede beroepschrift op ruime afstand van het voorwerp van de aanvraag, waardoor zij geen persoonlijke rechtstreekse of onrechtstreekse hinder ondervinden.

Uit lezing van het derden-beroepsschrift ingediend door mevrouw Lostrie en anderen dient vastgesteld te worden dat de ondertekenaars enkel aangeven dat zij hun belang putten uit de waardevermindering van hun goed.

Dit betreft evenmin een persoonlijk belang in het kader van onderhavig hoger beroep.

Een gebeurlijke waardevermindering betreft immers een burgerlijk aspect.

Beide appellanten omschrijven in hun beroepschrift niet welke 'hinder en nadelen' de aanvraag voor hen persoonlijk teweegbrengt, de ingeroepen nadelen hebben dan ook geen rechtstreeks verband of een persoonlijk karakter.

In principe kan dergelijke vorm van 'hinder' ingeroepen worden door iedere burger zodat het beroep van appellanten als een actio popularis dient te worden aanzien. Het ingeroepen belang mag niet opgaan in het belang dat iedere burger heeft bij de handhaving van de wettigheid (BAERT J. en DEBERSAQUES G., 'Ontvankelijkheid', Die Keure, 1996, nr. 222).

De instellers van de derdenberoepen blijven dan ook in gebreke aan te tonen dat zij rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen ondervinden uit de bestreden beslissing, zodat hun beroepen onontvankelijk dienen te worden verklaard.

2.4 De goede ruimtelijke ordening

Voorliggende aanvraag beoogt de sloop van een woongebouw, Wilfordkaai nr. 33, en het vervangend nieuw oprichten van een meergezinswoning met 4 woongelegenheden, een bijhorende garage en overdekte autostaanplaats.

Voorliggende aanvraag beoogt de sloop van een woongebouw, dat is opgenomen in de vastgestelde inventaris van het bouwkundig erfgoed.

De inventaris van het bouwkundig erfgoed is opgemaakt voor het hele grondgebied van Vlaanderen op basis van wetenschappelijke criteria en waarbij de inventaris een overzicht geeft van cultuurhistorisch waardevolle sites.

Reeds eerder heeft de deputatie zich uitgesproken over de vervanging van panden aan de Wilfordkaai door eigentijdse meergezinswoningen, waarbij zij hierin steeds het beleid van de gemeente gesteund heeft. Hiervoor kan verwezen worden naar de beslissingen

33-04/B52-249 (inzake Smet - Maes) en R02/33-11/B.52-583 (inzake Onroerend Erfgoed tegen Van Grasdorff Remi).

In deze laatste beslissing heeft de deputatie daarenboven het toekomstig gewenste beleid langsheen de Scheldekaaien in Temse omschreven.

Gelet op recente gevoelige wijzigingen langsheen de Scheldekaaien is er sprake van een visuele trechtersvorming rond het plein waar de Wilfordkaai, Priester Poppestraat en Nijssstraat samenkomen. Deze trechtersvorming versterkt net de aandacht op de als monument geklasseerde Watermolen. Het doortrekken van het gevelfront draagt bij aan de versterking van deze blikvanger.

De gemeente voert langsheen de Scheldekaaien een duidelijk beleid, waarbij oude vervallen woningen worden vervangen door moderne eigentijdse meergezinswoningen.

Een beleid dat steeds door de deputatie werd bijgetreden.

Bovendien blijkt uit de foto's die verzoekster toevoegde aan de schrijvens dd. 25 augustus 2014 dat de te slopen constructie wel degelijk in een slechte bouwfysische toestand verkeert.

Voorliggende aanvraag beoogt immers de sloop van een woongebouw, Wilfordkaai nr. 33, en het vervangend nieuw oprichten van een meergezinswoning met 4 woonegelegenheden, een bijhorende garage en overdekte autostaanplaats.

De voorliggende aanvraag beoogt de sloop van een woongebouw, dat is opgenomen in de vastgestelde inventaris van het bouwkundig erfgoed.

Evenwel is de inventaris van het bouwkundig erfgoed opgemaakt voor het hele grondgebied van Vlaanderen op basis van wetenschappelijke criteria en waarbij de inventaris een overzicht geeft van cultuurhistorisch waardevolle sites.

De belangrijkste kenmerken en erfgoedwaarden van het te slopen voorgestelde gebouw zijn volgens deze inventaris:

...

Op 2 april 2014 werd door het agentschap onroerend erfgoed een advies verstrekt waarin aangegeven werd dat de woning deel uitmaakt van een huizenrij die een staalkaart vormt van de 20ste-eeuwse bloeifase van Temse. Tevens werd geconcludeerd dat het goed voldoende erfgoedwaarde bezit om te denken in termen van behoud en renovatie in plaats van afbraak en zou er geen rekening gehouden worden met de cultuurhistorische waarde van het gebouw of haar omgeving.

Er kan evenwel niet aan voorbijgegaan worden dat het hier niet om een beschermd gebouw gaat. Aan de opname in de inventaris van het bouwkundig erfgoed mag niet meer gewicht toegekend worden dan hetgeen de wetgever beoogde. Een gelijkschakeling met een bescherming is dan ook niet opportuun.

Bij de beoordeling van de aanvraag dient vooreerst nagegaan wat het ruimtelijk beleid inhoudt en welke stedenbouwkundige evolutie in de betrokken omgeving kan vastgesteld worden.

De gemeente Temse is in het kader van het algemeen ruimtelijk beleid geselecteerd als kleinstedelijk gebied dat een centrumfunctie moet vervullen en waarbinnen onder meer de woonbehoefte en de centrumfuncties moeten opgevangen worden.

Sedert de sluiting van de scheepswerven is het centrum van Temse uitgebreid in westelijke en noordwestelijke richting, wat een gevoelige kernversterking meebrengt, maar tevens een gevoelige wijziging van het uitzicht langs de Scheldeboorden.

Aldus staan langs de Schelde appartementsblokken met uitzicht op het water. De Scheldekaaien kunnen qua ontwikkeling als volgt ingedeeld worden: ten westen van het centrum is er de ontwikkeling van de Zaat of vroegere scheepswerven, en ten oosten langs de Wilfordkaai is er sedert enkele jaren een verdichting onder de vorm van meergezinswoningen.

Ingevolge deze ontwikkelingen is het uitzicht en de skyline langs de Schelde gevoelig gewijzigd. Aan de rechterzijde van het pand werden reeds op de nrs. 35 en 37 meergezinswoningen met een gabariet van 5 en 6 bouwlagen opgetrokken, ook aan de linkerzijde bevinden zich reeds op de nrs. 26 en 27 meergezinswoningen met een gelijkaardig gabariet. Verder bestaat aan de samenkomst van de Priester Poppestraat en de Nijsstraat op de Wilfordkaai een open ruimte, waar de bebouwing verder achteruit staat dan langs de Wilfordkaai. Verder links langs de Wilfordkaai zijn eveneens meerdere meergezinswoningen gerealiseerd.

Aan genoemde open ruimte of plein staat de bij ministerieel besluit van 23 juli 1989 als monument beschermd gebouw 'de Watermolen'. Ruimtelijk gezien staat 'de Watermolen' los van de meergezinswoningen in een open ruimte waar het beeldbepalend en een blikvanger is.

Het voorwerp van de aanvraag behoort tot een huizenrij dat langs de buitenzijden reeds ingekneld zit in meergezinswoningen met een groter gabariet. Bovendien wordt de rij reeds onderbroken door de meergezinswoning nr. 35.

Het vervangen van de woning met nr. 33 met een gelijke bouwhoogte als de meergezinswoningen aan de rechterzijde met nr. 35 en 37 zal het gevelfront versterken en bijdragen tot een soort trechtersvorming rond het plein, waardoor de aandacht nog meer gevestigd wordt op de Watermolen.

Langs de boorden van de Schelde aan de Wilfordkaai staat een betonnen muur ter bescherming tegen overstromingen, waardoor het zicht vanop het water op de gebouwen enigszins beperkt wordt.

In het kader van de stedenbouwkundige evolutie en bestaande toestand is de oprichting van het gevraagde gebouw aldaar, zowel naar vorm als functie, aanvaardbaar. De huidige woning is inderdaad een relict van een bepaalde periode, zoals vele oudere gebouwen, maar daarom niet per se beeldbepalend voor de omgeving.

Het betreffende gebouw heeft enkel een kenmerkende façade waarin enkele beperkte gevelversieringen en uitsprongen aanwezig zijn. Evenwel is het houtwerk en smeedwerk reeds vervallen. Ook binnenin is het verouderd en zijn meerdere tekenen van verval kenbaar. Het gebouw bevindt zich niet meer in de originele toestand.

Dit gebouw is op zich niet zo waardevol dat het voor de komende generaties zou moeten bewaard worden. Dat de woning toebehoorde aan senator Van Hoeylandt doet evenmin afbreuk aan deze vaststelling.

De opname in de inventaris van het bouwkundig erfgoed is hier een zaak van lokaal belang, bovendien werd het betreffende pand pas bij de aanvulling van de inventaris van het bouwkundig erfgoed in 2012 geïnventariseerd.

Het lokaal bestuur dat de beste kenner is van de plaats, en de stedenbouwkundige ontwikkelingen stuurt, is van oordeel dat het behoud van dit gebouw niet vereist is, een oordeel dat kan worden bijgetreden.

Gelet op de context, het gevoerde beleid en de bouwfysische staat waarin het pand zich bevindt, dient te worden geconcludeerd dat sloop verantwoord is.

Het standpunt van de PSA dat het ontwerp er niet in slaagt het beoogde bouwprogramma in een voldoende kwalitatief ontwerp te steken, wordt niet bijgetreden.

De aangevraagde meergezinswoning telt 5 bouwlagen en heeft een bouwhoogte van 15m, waarmee qua gabariet aangesloten wordt bij de andere meergezinswoningen langsheen de Wilfordkaai.

De bouwhoogte sluit immers aan bij de meergezinswoningen nr. 35 en 37, waardoor het bestaande gevelfront aan de rechterzijde van de huizenrij wordt verdergezet. De meergezinswoning nr. 35 heeft immers eveneens een bouwhoogte van 15m, ook de meergezinswoning nr. 37 heeft een kroonlijst op 15m, waarboven zich een penthouse bevindt, waardoor de totale hoogte 18m bedraagt.

De nokhoogte van de linksaanpalende woning nr. 32 is hoger dan de aangevraagde meergezinswoning, waar de bouwhoogte wel afwijkt van de woning nr. 34. De scheimuur met deze woning wordt met gevellen afgewerkt en vormt een weerspiegeling van de scheiding tussen de woning nr. 34 en de woning nr. 35.

Gelet op de driezijdige erker wordt echter een overgang tussen beide aanpalende gevels gemaakt en wordt de puntgeveltop met drielicht bijkomend benadrukt.

Het perceel van de aanvraag maakt deel uit van een sterk bebouwde driehoek, gevormd door de Wilfordkaai, de Nijssstraat en de Consiencestraat. Het betrokken perceel loopt vanaf de Wilfordkaai volledig door tot aan de Nijssstraat.

Het perceel aan de rechterzijde is over de gehele lengte tussen de Wilfordkaai en de Nijssstraat bebouwd, doordat twee woningen aansluiting met elkaar vinden. Het rechtse perceel kent bijgevolg een dichte en diepe bebouwing. Op dit rechtse perceel heeft de woning aan zijde van de Wilfordkaai een achterbouw op verdieping die de bouwdiepte van de op te richten meergezinswoning overschrijdt. Ook de linksaanpalende woning nr. 32 heeft langsheen de linkerzijde van het perceel op de eerste verdieping een achterbouw die dieper is dan het voorwerp van de aanvraag. De bouwdiepte komt dan ook in de onmiddellijke omgeving van de aanvraag voor.

In de driehoek Wilfordkaai, Nijssstraat en de Consiencestraat wordt de bebouwing in de omgeving bovendien gekenmerkt door een grote verdichting. De meeste percelen zijn van de voorzijde tot aan de achterzijde bebouwd, waarbij in sommige gevallen twee

woningen aan elkaar geschakeld worden. Dit is ook het geval bij het perceel aan de rechterzijde. Gelet op het dense karakter van de aanwezige bebouwing in de driehoek en op de aanpalende percelen, kan de bouwdiepte worden aanvaard.

Het aangevraagde voorziet in de oprichting van 4 appartementen die voldoen aan hedendaags wooncomfort. Bovendien worden voldoende parkeerplaatsen voorzien, waardoor de parkeernoden van de op te richten meergezinswoning ruimschoots op eigen terrein worden opgevangen.

Het nieuwe appartementsgebouw respecteert bovendien de privacy van de aanpalende percelen. Zo bevinden de gevelopeningen van de voor- en achtergevel zich op voldoende afstand van de perceelsgrenzen. De 60cm-uitbouw in de voorgevel bevindt zich op 75cm van de perceelsgrens met de links aanpalende buur. Doordat het perceel zowel vooraan aan de Wilfordkaai, als aan de achterzijde aan de Nijsstraat grenst, wordt nergens rechtstreeks uitzicht genomen.

Daarnaast werd door het College een voorwaarde opgelegd om de gevelmaterialen aan te passen in een lichte kleur, in harmonie met de bestaande gebouwen op de Wilfordkaai.

Dit standpunt kan worden bijgetreden, waardoor de gevelmaterialen visueel ook aansluiting vinden bij de woningen in de omgeving.

Het ontwerp kadert wat betreft de functie, vormgeving en materiaalgebruik in de bebouwde omgeving, zodat de beoogde werken stedenbouwkundig aanvaardbaar zijn en de goede ruimtelijke ordening niet zal worden verstoord.

Het aangevraagde zal geenszins de goede ruimtelijke ordening schaden.

2.5 Conclusie

Uit wat voorafgaat dient besloten dat de derden-beroepen, ingesteld door enerzijds de heer Bert Bauwelinck en andere, en anderzijds mevrouw Bernadette Lostrie en andere, als onontvankelijk dienen te worden verworpen.

Uit wat voorafgaat dient besloten dat het beroep, ingesteld door de adviesinstantie Onroerend Erfgoed, niet voor inwilliging vatbaar is.

Stedenbouwkundige vergunning kan worden verleend.

3. Besluit

Artikel 1: De derden-beroepen ingesteld door de heer Bert Bauwelinck en andere, en anderzijds door mevrouw Bernadette Lostrie en andere, worden als onontvankelijk verworpen.

Artikel 2: Het beroep ingesteld door Onroerend Erfgoed wordt verworpen.

...”

Dit is de bestreden beslissing.

Mevrouw Bernadette LOSTRIE en de heer Carl DE CLERCQ hebben met een aangetekende brief van 15 januari 2015 bij de Raad (ook) een beroep ingesteld dat strekt tot de schorsing van

de tenuitvoerlegging en de vernietiging van deze bestreden beslissing. Deze zaak is bij de Raad gekend onder het rolnummer RvVb/1415/0274/SA/0268.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig is ingesteld. Er worden hierover geen excepties opgeworpen.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang en de hoedanigheid van de verzoekende partij

Standpunt van de partijen

De tussenkomenende partij werpt op dat de verzoekende partij bij het beroepsverzoekschrift geen beslissing om in rechte te treden gevoegd heeft.

De tussenkomenende partij verwijst naar artikel 16, 2° Procedurebesluit, dat bepaalt:

“De verzoeker voegt in voorkomend geval de volgende documenten bij het verzoekschrift:

...

2° als de verzoeker een rechtspersoon is en hij geen raadsman heeft die advocaat is, een afschrift van zijn geldende en gecoördineerde statuten en van de akte van aanstelling van zijn organen, alsook het bewijs dat het daarvoor bevoegde orgaan beslist heeft in rechte te treden;

...”

De tussenkomenende partij stelt dat de verzoekende partij geen rechtspersoon is, zodat *a contrario* uit voormelde bepaling volgt dat zij een beslissing moet voorleggen om in rechte te treden, zelfs wanneer zij een raadsman heeft die advocaat is.

Beoordeling door de Raad

De tussenkomenende partij stelt zelf dat de verzoekende partij geen rechtspersoonlijkheid heeft, zodat artikel 16, 2° Procedurebesluit niet van toepassing is.

Los daarvan heeft de verzoekende partij op basis van artikel 4.8.11, § 1, eerste lid, 6° VCRO het rechtens vereist belang en de vereiste hoedanigheid om bij de Raad beroep in te stellen.

Uit artikel 3 Procedurebesluit volgt dat een raadsman, die advocaat is, optreedt als gevolmachtigde, zonder daarvoor een volmacht te moeten kunnen voorleggen.

Behalve bij bewijs van het tegendeel, wordt een advocaat verondersteld gemandateerd te zijn door de handelingsbekwame persoon die hij vertegenwoordigt.

De tussenkomenende partij verklaart tijdens de openbare terechtzitting van 12 mei 2015 de door haar opgeworpen exceptie niet te kunnen staven met documenten die bewijzen dat de advocaat van de verzoekende partij niet gemandateerd is door de verzoekende partij.

De Raad verwerpt dan ook de exceptie van de tussenkomenende partij.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Krachtens artikel 40, §1 DBRC-decreet en de artikelen 56 en 57 van het Procedurebesluit kan de Raad de schorsing van de bestreden beslissing bevelen op voorwaarde dat er hoogdringendheid is en dat de verzoekende partij minstens één ernstig middel aanvoert dat de vernietiging van de bestreden beslissing kan verantwoorden.

A. Hoogdringendheid

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij omschrijft de hoogdringendheid van haar vordering als volgt:

“...
...

Bij het verlenen van het advies in verband met de ingediende vergunningsaanvraag stelde het Agentschap Onroerend Erfgoed vast dat de aanvraag de sloop betrof van een gebouw dat is opgenomen in de vastgestelde Inventaris van het Bouwkundig Erfgoed.

In het advies van Onroerend Erfgoed van 2 april 2014 (stuk 5), alsook in het beroepschrift van de verzoekende partij in graad van administratief beroep bij de deputatie, werd vastgesteld dat volgende erfgoedwaarden aanwezig zijn en/of volgende elementen van belang:

...
...

Hieruit blijkt dat het pand voldoende erfgoedwaarde bezit om het te behouden en te renoveren i.p.v. het te slopen. Door de sloop zou een deel van het waardevol (lokaal) bouwkundig erfgoed verloren gaan.

Er wordt zelfs uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het pand nog een bijzondere socioculturele betekenis heeft.

Door de bestreden beslissing, met name een vergunning tot sloop van het volledige waardevolle gebouw, wordt de verzoekende partij geconfronteerd met een dreigende schade van het verdwijnen van dit waardevolle erfgoed.

De verzoekende partij ziet onder meer haar overheidstaak en bestuursopdracht waarmee ze belast is, verhinderd. Onroerend Erfgoed is een Agentschap van de Vlaamse overheid dat het onroerend erfgoed onderzoekt, inventariseert, beheert, beschermt en de informatie hierover ontsluit (zie het besluit van de Vlaamse regering van 14 mei 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap zonder rechtspersoonlijkheid Vlaams Instituut voor het Onroerend Erfgoed, onder meer artikel 3, 2°).

Deze kerntaken worden door de bestreden vergunningsbeslissing aan het Agentschap ontnomen, omdat het waardevolle gebouw zal worden gesloopt op basis van de bestreden beslissing.

Onroerend Erfgoed formuleerde een nadrukkelijk negatief advies, dat door de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar werd gevolgd. De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar besloot om die reden het beroep van de verzoekende partij in te willigen en dat de stedenbouwkundige vergunning diende te worden geweigerd.

...
...

In casu wordt de verzoekende partij op dit moment geconfronteerd met een dreigende sloop waarbij ze zich vervolgens in een toestand zal bevinden die onherroepelijk schadelijke gevolgen zal hebben.

Het feit dat voor het pand nog geen beschermingsprocedure werd opgestart en het 'enkel' is opgenomen in de Inventaris van het Bouwkundig Erfgoed doet hieraan geen afbreuk.

...

De vereiste hoogdringendheid is zonder twijfel aanwezig. Indien onmiddellijk zal worden gestart met de uitvoering van de stedenbouwkundige vergunning, zal het gebouw worden gesloopt en het unieke erfgoed verdwenen zijn.

Het zal niet meer mogelijk zijn om het beleid van de verzoekende partij verder te zetten en haar bestuursopdracht uit te voeren. (...)

Er is sprake van hoogdringendheid.”

2.

De verwerende partij heeft geen antwoordnota ingediend.

3.

De tussenkomende partij antwoordt:

“...

In art. 3 van het besluit dd. 14 mei 2004 tot oprichting van de IVA VIOE wordt de taak waarmee verzoekende partij belast is omschreven als:

...

Hoogdringendheid kan dienaangaande ten aanzien van verzoekende partij enkel weerhouden worden indien verzoekende partij aantoont dat de werking van haar diensten in die mate in het gedrang zou worden gebracht dat zij haar taken als overheid niet meer zou kunnen uitoefenen.

Verzoekende partij is echter van oordeel dat de sloop van het pand aan de Wilfordkaai nr. 33 dermate hoogdringend zou zijn dat zij door de sloop van het pand schade zou lijden die het uitvoeren van haar kerntaken zou ontnemen en een verdere uitoefening van haar bestuursopdracht in het gedrang zou brengen.

In art. 3 van het besluit dd. 14 mei 2004 tot oprichting van de IVA VIOE wordt de taak waarmee verzoekende partij belast is omschreven als:

...

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de kerntaken niet los van elkaar staan, maar samen een integraal proces vormen van de zorg voor het onroerend erfgoed in Vlaanderen. Het hele beleidsproces kan dan ook niet gekanaliseerd worden naar 1 dossier.

Het slopen van een pand impliceert niet dat het beleid en de mogelijkheden van verzoekende partij om haar taken te vervullen ernstig worden bemoeilijkt.

Bovendien knelt dit des te meer nu het betreffende pand pas in 2012 op de inventaris van het onroerend erfgoed werd geplaatst.

Zoals onderstaand zal worden aangetoond, is er evenwel in TEMSE recent een gewijzigd beleid waardoor het uitzicht van TEMSE langsheen de Scheldekaaien gevoelig gewijzigd is en appartementsgebouwen werden opgericht met zicht op het water.

Op het ogenblik dat het betreffende pand op de inventaris werd geplaatst, was het voor

verzoekende partij reeds manifest duidelijk dat er een gewijzigd beleid is in TEMSE, waarbij langsheen de Wilfordkaai reeds meerdere panden werden gesloopt.

Zulks is des te meer het geval nu verzoekende partij via advisering hiervan reeds eerder op de hoogte was.

Bovendien heeft verzoekende partij in het verleden zich niet verzet tegen beslissingen van het College en verwerende partij waarbij de sloop van meerdere woningen op de kaai wel degelijk werd vergund en inmiddels uitgevoerd.

Door alsnog de huizenrij waartoe het voorwerp van de bestreden beslissing behoort pas in 2012 op de inventaris te plaatsen en vervolgens de relictten ondanks gewijzigde omstandigheden pogen tegen te houden, impliceert dit dan ook dat zij zelf haar eigen hoogdringendheid heeft veroorzaakt.

Niet in het minst dient immers te worden vastgesteld dat in de betreffende huizenrij meerdere sloopvergunningen werden verleend die inmiddels werden gerealiseerd en waartegen verzoekende partij niets heeft ondernomen.

Had verzoekende partij de huizenrij waaraan zij grote historische waarde toedicht, quod certe non, willen behouden had zij reeds in een vroegere fase dienen te ageren en had zij de gehele gebouwenrij kunnen beschermen.

Dit alles knelt des te meer nu het pand opgenomen is op de inventaris van het bouwkundig erfgoed en geenszins een beschermd monument betreft. Rechtspraak van de Raad stelt dienaangaande dat de opname in de inventaris van het bouwkundig erfgoed geen beperkingen geeft aan het eigendomsrecht of erfdienstbaarheden tot algemeen nut. Aan de opname van een pand op de inventarisatie kunnen dan ook geen rechtsgevolgen worden gekoppeld.

Nu op de Wilfordkaai reeds meerdere sloopvergunningen werden verleend, waartegen verzoekende partij niet opgetreden is, kan zij dan ook in onderhavige procedure niet staande houden dat haar beleidstaken in het gedrang komen, waardoor zij op ernstige wijze schade zou oplopen.

Uit het bovenstaande dient dan ook te worden afgeleid dat de bestuurstaken van verzoekende partij in het algemeen, maar ook in het concrete dossier, niet door de bestreden beslissing in het gedrang gebracht worden op dermate wijze dat zij de haar als overheid toegewezen taken niet meer kan uitoefenen. Minstens heeft zij zelf nagelaten het nodige te doen om haar belangen te beschermen.

Zulks is des te meer het geval nu ook uit de parlementaire voorbereiding van het DBRC blijkt dat een belangenafweging gehouden dient te worden en tussenkomende partij bij schorsing bedreigd wordt met een langdurige blokkering van het dossier, hoewel dienaangaande belangrijke investeringen werden gedaan.

Het behoud van relictten in een sterk gewijzigde omgeving weegt dan ook niet op tegen de schade die aan tussenkomende partij wordt veroorzaakt.

Er is dan ook geen sprake van hoogdringendheid.
...”

Beoordeling door de Raad

1.

Sinds 1 januari 2015 is de schorsingsvoorwaarde van het “moeilijk te herstellen ernstig nadeel” vervangen door de "hoogdringendheid".

Krachtens artikel 40, §1 DBRC-decreet en artikelen 56 en 57 Procedurebesluit moet de verzoekende partij in haar verzoekschrift tot schorsing aantonen waarom de schorsing hoogdringend is en daarover stavingstukken bij het beroepsverzoekschrift voegen.

Dit betekent dat de verzoekende partij, met aandacht voor de specificiteit van elk dossier, voldoende precieze, pertinente en concrete elementen aanreikt die aantonen dat de zaak, omwille van de nadelige gevolgen die een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing voor haar persoonlijk veroorzaakt, te hoogdringend is om het resultaat van de procedure tot vernietiging van de bestreden beslissing te kunnen afwachten.

Voor een overheid zijn de nadelen persoonlijk wanneer de bestreden beslissing de uitoefening van de overheidstaak of de bestuursopdracht van die overheid verhindert of in ernstige mate in het gedrang brengt.

Of er omstandigheden zijn die de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verantwoorden, is een feitenkwestie. Het antwoord op de vraag vergt met andere woorden een beoordeling in concreto van de gegevens die de verzoekende partij aanvoert om de hoogdringendheid aan te tonen en de ondoelmatigheid van de procedure tot vernietiging voldoende aannemelijk te maken.

De nadelige gevolgen die de verzoekende partij dreigt te ondergaan en waartegen de verzoekende partij zich wil verzetten, moeten bovendien hun exclusieve oorzaak vinden in de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. De schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing moet op zich volstaan om de vermelde nadelige gevolgen te voorkomen.

2.

De verzoekende partij brengt aan de zaak eigen, specifieke gegevens bij die in concreto aantonen dat de zaak hoogdringend is, omwille van de gevolgen van een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Met de bestreden beslissing wordt een stedenbouwkundige vergunning verleend voor de sloop van een burgerhuis dat is opgenomen in de inventaris van het Bouwkundig Erfgoed.

De verzoekende partij verwijst als volgt uitdrukkelijk naar de kenmerken en erfgoedwaarden van dit te slopen gebouw: *“console onder de erker, mijtervormige deur- en vensteropeningen, het meerhoekig trapvenster in de haltravee, het ribbel- en tandmotief in het lijstwerk en het fraaie siersmeedwerk voor het dakvenster”*.

Verder wijst de verzoekende partij er op dat het pand, samen met de huisnummers 27, 28, 29, 30, 31, 32, 34 en 36, een gaaf ensemble vormt van waardevolle gebouwen, en op het architecturale belang ervan.

Tot slot vermeldt de verzoekende partij de bijzondere socioculturele betekenis van de woning.

Ook de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar en de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar stellen hetzelfde vast.

De verzoekende partij wijst er op dat haar kerntaken haar worden ontnomen als gevolg van de uitvoering van de bestreden beslissing (*“sloop van het volledige waardevolle gebouw”*).

De Raad oordeelt dat de verzoekende partij, als beheerder en beschermer van het onroerend erfgoed in Vlaanderen, voldoende concreet en precies aantoont in welke mate de

tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de uitoefening van haar overheidstaken en bestuursopdrachten verhindert of ernstig bemoeilijkt. De kerntaak van de verzoekende partij is het bestaand onroerend erfgoed onderzoeken, inventariseren, beheren, beschermen en informatie over onroerend erfgoed vergaren.

De tussenkomenende partij werpt wel op dat de opname op de inventaris nog maar dateert van 2012, maar de Raad ziet niet in hoe dit afbreuk doet aan de aangevoerde hoogdringendheid.

Ook de vaststelling dat er voor het pand nog geen beschermingsprocedure opgestart is en het 'alleen' is opgenomen in de inventaris van het bouwkundig erfgoed, doet daar geen afbreuk aan: elk pand moet immers afzonderlijk, en rekening houdend met de concrete inhoud en draagwijdte van de aanvraag, op haar erfgoedwaarde beoordeeld worden.

De verzoekende partij maakt aannemelijk dat het resultaat van de behandeling van de procedure tot vernietiging te laat zal komen om de door haar geschetste nadelige of schadelijke gevolgen van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te voorkomen.

De verzoekende partij stelt terecht dat het gebouw wordt gesloopt van zodra wordt gestart met de uitvoering van de bestreden beslissing en de erfgoedwaarde dan onherroepelijk verdwenen is.

De verzoekende partij toont tevens aan, en de tussenkomenende partij betwist, laat staan weerlegt, dat niet, dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, met name de sloop, nakend of dreigend is.

3.

De tussenkomenende partij wijst er op dat er ook rekening moet worden gehouden met haar belangen, die door een eventuele schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing worden geschaad, en lijkt hiermee te alluderen op artikel 40, §1, tweede lid DBRC-decreet.

De Raad kan, krachtens deze bepaling, overgaan tot een belangenafweging en besluiten om de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestreden beslissing niet te bevelen wanneer de nadelige gevolgen van de schorsing van de tenuitvoerlegging klaarblijkelijk onevenredig zwaarder wegen dan de voordelen ervan.

De tussenkomenende partij wijst op een langdurige blokkering van het dossier en belangrijke investeringen.

Deze door de tussenkomenende partij op algemene wijze beschreven gevolgen zijn inherent aan nagenoeg elke schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestreden beslissing.

De Raad kan in dit dossier alleen maar concluderen dat de negatieve gevolgen van de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk blijken tegenover de nadelen bij tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

4.

Er is dan ook voldaan aan de in artikel 40, §1 DBRC-decreet en de artikelen 56 en 57 van het Procedurebesluit gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing geschorst kan worden wanneer er hoogdringendheid wordt aangetoond.

B. Ernstig middel

Standpunt van de partijen

1.

In haar enig middel roept de verzoekende partij de schending in van artikel 4.3.4 VCRO, artikel 4.7.16 VCRO, en artikel 4.7.21, §1, eerste lid VCRO, de schending van artikel 5.1.0 en artikel 6.1.2.3 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen (verder het Inrichtingsbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen, en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de zorgplicht en het materiële motiveringsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

1.1.

In een eerste onderdeel stelt de verzoekende partij dat het te slopen gebouw een grote cultuurhistorische en esthetische erfgoedwaarde heeft met eventueel een socioculturele betekenis.

Volgens de verzoekende partij heeft het gebouw een beeldbepalend karakter aan de Wilfordkaai te Temse en vormt het samen met de huisnummers 27, 28, 29, 30, 31, 32, 34 en 36 een 'waardevol ensemble'.

De verzoekende partij voert aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing het ongunstig advies van 2 april 2014 negeert, evenals de ligging van het gebouw in woongebied met culturele, historische en/of esthetische waarde.

Volgens de verzoekende partij kan niet worden verwezen naar een 'vermeende visie' van de gemeente Temse met betrekking tot de toekomstige ontwikkeling van de Wilfordkaai, te meer nu in het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan deze locatie als 'cultuurhistorisch centrumgedeelte' wordt ingekleurd.

De verzoekende partij wijst er op dat de bestreden beslissing ook intern tegenstrijdig is, aangezien de verwerende partij enerzijds erkent dat het gebouw deel uitmaakt van een waardevol ensemble en anderzijds oordeelt dat er geen sprake is van een beeldbepalend karakter.

De verzoekende partij concludeert dat de verwerende partij met de bestreden beslissing de zorgplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt en dat de bestreden beslissing onredelijk en, omwille van de inhoud van het ongunstig advies van 2 april 2014, het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan en het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, niet afdoende gemotiveerd is.

Vervolgens stelt de verzoekende partij nog dat uit foto's blijkt dat de te slopen woning een goede bouwfysische toestand heeft.

Tot slot merkt de verzoekende partij op dat de inhoud van de MER-screeningsnota onvolledig en misleidend is.

1.2.

In een tweede onderdeel wijst de verzoekende partij er op dat de verwerende partij met de bestreden beslissing het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, die onder

meer wijst op de goede bouwfysische toestand van het te slopen pand en de ligging in woongebied met culturele, historische en/of esthetische waarde, volledig negeert.

Volgens de verzoekende partij blijkt uit de bestreden beslissing niet of de verwerende partij rekening houdt met het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, terwijl dit een essentieel en noodzakelijk te onderzoeken aspect van het dossier is.

2.

De verwerende partij heeft geen nota ingediend met betrekking tot de vordering tot schorsing.

3.1.

De tussenkomenende partij antwoordt op het eerste onderdeel dat de verwerende partij beleidsvrijheid heeft.

De tussenkomenende partij wijst er op dat het advies van 2 april 2014 kadert in artikel 4.3.4 VCRO.

Bovendien citeert de verwerende partij dit advies uitdrukkelijk in de bestreden beslissing, zodat niet kan worden betwist dat de verwerende partij er rekening heeft mee gehouden.

Volgens de tussenkomenende partij wijkt de verwerende partij op basis van draagkrachtige motieven af van dit advies.

In de eerste plaats verwijst de tussenkomenende partij naar het gevoerde beleid en recente ontwikkelingen in de gemeente Temse, op basis waarvan al meerdere vergunningen voor meergezinswoningen langsheen de Wilfordkaai verleend zijn. De tussenkomenende partij wijst op artikel 2.1.2 §7 VCRO dat bepaalt dat structuurplannen geen beoordelingsgrond zijn voor vergunningsaanvragen.

Verder antwoordt de tussenkomenende partij dat de verwerende partij rekening houdt met de specifieke context, waarbij de huizenrij gekneld zit tussen meergezinswoningen met een groter gabariet.

De tussenkomenende partij wijst op de motivering in de bestreden beslissing dat de nieuw op te richten constructie, waarop de bestreden beslissing betrekking heeft, bijdraagt aan een gevelfront en trechtersvorming rondom het beschermde monument 'de Watermolen'.

Ten derde wijst de tussenkomenende partij op de slechte bouwfysische staat en de beperkte erfgoedwaarden van het te slopen gebouw, hetgeen volgens haar blijkt uit fotomateriaal (met vervallen hout- en smeedwerk).

De tussenkomenende partij concludeert dat de verwerende partij met de bestreden beslissing het Inrichtingsbesluit niet schendt en dat de verwerende partij wel degelijk oordeelt dat het behoud van het pand niet gewenst is.

De tussenkomenende partij merkt nog op dat artikel 23 van de Grondwet geen directe werking heeft.

Tot slot stelt de tussenkomenende partij dat een eventuele onvolledigheid in de MER-screeningsnota alleen leidt tot de onontvankelijkheid van het dossier wanneer de onvolledigheid de vergunningverlenende overheid misleid heeft en beslissend is geweest voor het verlenen van de stedenbouwkundige vergunning.

3.2.

Met betrekking tot het tweede onderdeel antwoordt de tussenkomenende partij dat de verwerende partij in de bestreden beslissing uitdrukkelijk het andersluidend advies van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar vermeldt en duidelijk motiveert waarom zij dit advies niet bijtreedt.

Met betrekking tot de erfgoedaspecten verwijst de tussenkomenende partij naar haar repliek op het eerste onderdeel.

Voor zover de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar negatief adviseert omwille van andere ruimtelijke aspecten, stelt de tussenkomenende partij dat de verwerende partij ook dit uitvoerig weerlegt in de bestreden beslissing. Volgens de tussenkomenende partij motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing afdoende de verenigbaarheid met een goede ruimtelijke ordening.

Beoordeling door de Raad

1.

Met de bestreden beslissing verleent de verwerende partij een stedenbouwkundige vergunning voor de bouw van een appartementsgebouw na de sloop van een burgerhuis dat is opgenomen in de inventaris van het Bouwkundig Erfgoed.

Het perceel, waarop de bestreden beslissing betrekking heeft, is, volgens het gewestplan 'St. Niklaas - Lokeren', gelegen in een woongebied met culturele, historische en/of esthetische waarde. Artikel 6.1.2.3 Inrichtingsbesluit bepaalt dat in dergelijk gebied de wijziging van de bestaande toestand wordt onderworpen aan bijzondere voorwaarden, gegrond op de wenselijkheid van het behoud.

De verzoekende partij moet, overeenkomstig artikel 4.7.16, §1 VCRO, over de aanvraag adviseren en haar advies is ongunstig.

Artikel 4.3.4 VCRO bepaalt dat een vergunning kan worden geweigerd wanneer uit een verplicht in te winnen advies blijkt dat de aanvraag onwenselijk is in het licht van doelstellingen of zorgplichten die gehanteerd worden binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening.

De verwerende partij heeft, als vergunningverlenend bestuursorgaan, een discretionaire bevoegdheid bij de beoordeling van de vraag of de te slopen woning nog voldoende erfgoedwaarde, en derhalve een waardevol karakter, heeft.

Het komt de Raad, die alleen belast is met wettigheidstoezicht, dan ook niet toe de feiten opnieuw te onderzoeken en in de plaats van het vergunningverlenend bestuursorgaan te oordelen of een onroerend goed al dan niet beschermenswaardig is.

Bij de wettigheidsbeoordeling van een bestreden beslissing kan de Raad alleen rekening houden met de in de bestreden beslissing vermelde motieven, en onderzoeken of de verwerende partij haar appreciatiebevoegdheid behoorlijk heeft uitgeoefend, of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op basis daarvan in redelijkheid de bestreden beslissing heeft kunnen nemen.

2.

De verzoekende partij concludeert in het ongunstig advies van 2 april 2014 dat de te slopen woning een voldoende erfgoedwaarde heeft om te denken in termen van behoud en renovatie.

In het advies omschrijft de verzoekende partij omstandig de belangrijkste kenmerken en erfgoedwaarden van het gebouw (*“opgetrokken in een eclectische stijl met elementen ontleend aan de art deco, onder meer herkenbaar in de getrapte console onder de erker, de mijtervormige deur- en vensteropeningen, het meerhoekig trapvenster in de haltravee, het ribbel- en tandmotief in het lijstwerk en het fraaie siersmeedwerk voor het dakvenster”*).

Verder wijst de verzoekende partij in haar advies op de socio-culturele waarde van het pand en de omstandigheid dat het gebouw deel uitmaakt van een huizenrij met een grote cultuurhistorische en esthetische waarde.

Uit het administratief dossier blijkt dat de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar dit advies bijtreedt en de aanvraag ongunstig adviseert, onder meer omdat *“de sloop van het aanwezige bouwkundig erfgoed in deze bestemmingszone niet is aangewezen”*.

Ook in de bezwaarschriften en het administratief beroepsschrift wordt herhaaldelijk gewezen op de erfgoedwaarde van het te slopen pand.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar sluit zich eveneens aan bij het ongunstig advies van de verzoekende partij en stelt in zijn verslag van 26 september 2014 als volgt dat de aanvraag op geen enkele manier rekening houdt met de cultuurhistorische waarde van het gebouw of haar omgeving:

“ ...

De stelling dat het pand mag gesloopt worden wegens een door appartementsgebouwen verstoorde context is niet ruimtelijk te onderbouwen, gelet dat de omgeving anders naar voor komt.

...

Daarnaast volstaat een vaststelling van een zogenaamde “tendens voor het vervangen van eengezinswoningen door appartementsgebouwen” zeker niet om de sloop van een waardevol pand te motiveren zonder dat er ingegaan wordt op de erfgoedwaarden van dit pand.

...

Uit het toegevoegde fotomateriaal blijkt dat de te slopen woning in goede bouwfysische toestand verkeert, maar verouderd is naar gebruik en aankleding.

Het pand bezit evenwel alle mogelijkheden voor een aanpassing aan de hedendaagse woonbehoeften.

...

Ook de ruimere context met de als monument beschermde watermolen zou verder worden aangetast door de voorliggende plannen.

...”

Verder in het verslag concludeert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar dat het beoogd bouwprogramma van de meergezinswoning ruimtelijk niet aanvaardbaar is.

3.

Wanneer de beoordeling van de verwerende partij afwijkt van de ongunstige adviezen van onder meer de verzoekende partij en de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, vereisen de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel dat de verwerende partij haar beslissing op dit punt des te concreter en zorgvuldiger motiveert.

In de bestreden beslissing concludeert de verwerende partij, op basis van de volgende overwegingen, dat het gebouw niet zo waardevol is dat het voor de komende generaties zou moeten bewaard worden:

- het recente beleid van de gemeente Temse dat oude vervallen woningen aan de Wilfordkaai worden vervangen door moderne eigentijdse meergezinswoningen
- de vervanging van de bestaande woning door een meergezinswoning zorgt voor 'visuele trechtersvorming', waardoor de aandacht meer gevestigd wordt op het als monument beschermd gebouw 'de Watermolen'
- uit foto's blijkt dat de woning een slechte bouwfysische toestand heeft.

Met deze motieven lijkt de verwerende partij zich grotendeels aan te sluiten bij de inhoud van de tijdens de administratieve beroepsprocedure neergelegde nota van de tussenkomenende partij.

De Raad oordeelt dat deze motieven echter helemaal niet afdoende zijn om de sloop te verantwoorden van een gebouw dat, volgens de adviezen, erfgoedwaarde heeft en gelegen is in een woongebied met culturele, historische en/of esthetische waarde.

De Raad oordeelt vooreerst dat de verwerende partij, om de sloop van het pand te verantwoorden, niet kan verwijzen naar "het duidelijk beleid" van de gemeente Temse. De zogenaamde beleids optie van kernversterking en verdichting mag immers geen afbreuk doen aan de verordenende bepalingen van het gewestplan, waar de verenigbaarheid met een goede ruimtelijke ordening, omwille van de ligging in een woongebied met culturele, historische en/of esthetische waarde, in de eerste plaats gericht is op het behoud van de bestaande toestand.

Het (op grote schaal) slopen van bestaande gebouwen in dergelijk gebied is de negatie van het bestemmingsvoorschrift, dat precies het behoud van het gebouwenpatrimonium vooropstelt.

Bovendien moet een overheid die een bepaalde stedenbouwkundige politiek wil voeren, dit gewenst beleid afdoende concreet en openbaar maken. In casu blijkt het zogenaamde gemeentelijk beleid uit geen enkel openbaar gemaakt document en lijkt het af te wijken van de visie in het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan van de gemeente Temse, waarin wordt bevestigd dat de Wilfordkaai een uitgesproken historisch karakter heeft.

De verwerende partij maakt de loutere stelling dat de meergezinswoning bijdraagt aan de visuele versterking van de als monument geklasseerde 'Watermolen', op geen enkele manier aannemelijk en deze stelling is bovendien in tegenspraak met de inhoud van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar.

De verwerende partij negeert ook dat er op de naastgelegen percelen klaarblijkelijk nog zeven andere woningen staan, zodat ze niet ernstig kan beweren dat de te slopen woning "ingekneld zit" tussen appartementsgebouwen.

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij dat uit de foto's van de tussenkomenende partij blijkt dat de te slopen woning een slechte bouwfysische toestand heeft. De verwerende partij stelt dat het hout- en smeedwerk vervallen zijn, het gebouw verouderd is en dat er "*meerdere tekenen van verval*" zijn.

Het enkele feit dat een deel van het hout- en smeedwerk vervallen is, impliceert echter nog niet dat een woning niet kan worden behouden en gerenoveerd.

De vermeldingen in de bestreden beslissing en de bijgebrachte foto's weerleggen niet afdoende het tegenovergesteld standpunt van onder meer de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar dat *“uit het toegevoegde fotomateriaal blijkt dat de te slopen woning in goede bouwfysische toestand verkeert, maar verouderd is naar gebruik en aankleding. Het pand bezit nochtans alle mogelijkheden voor een aanpassing aan de hedendaagse woonbehoeften”*.

De foto's, die de tussenkomende partij zelf bij haar aanvraagdossier heeft gevoegd, lijken inderdaad eerder te wijzen op een goede bouwfysische toestand.

De stelling van de verwerende partij dat het gebouw zich niet meer in de originele toestand bevindt, wordt door geen enkel document in het administratief dossier gestaafd.

Tot slot oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing in ieder geval intern tegenstrijdig is omdat de motieven van de door de verwerende partij genomen bestreden beslissing niet te verzoenen zijn met de voorafgaande overwegingen onder *“1.4 beschrijving van de omgeving, de bouwplaats en het project”*. In dit onderdeel van de bestreden beslissing erkent de verwerende partij zelf uitdrukkelijk als volgt dat de bebouwing deel uitmaakt *“van een waardevol ensemble met een grote cultuurhistorische en esthetische waarde, waarbij de gebouwen, met stedelijke allures, een architecturale staalkaart van de 20ste-eeuwse bloeifase van Temse zijn”*.

“..."

Deze 9 erfgoedwaardevolle gebouwen vormen samen een gaaf ensemble dat slechts eenmaal onderbroken wordt door de meergezinswoning Wilfordkaai nr 35.

De omgeving vormt een van de meest waardevolle architecturale contexten van de kern van Temse.

...”

4.

Omwille van al deze overwegingen oordeelt de Raad dat de motivering van de bestreden beslissing, rekening houdend met artikel 4.3.4 VCRO en de motiveringsplicht, in alle redelijkheid niet kan volstaan als zorgvuldige en afdoende motivering om het advies van onder meer de verzoekende partij en het erfgoedkarakter van de woning te negeren.

Het enig middel lijkt op het eerste gezicht, mede omwille van de vaststelling in onderdeel VI.A van dit arrest, in de aangegeven mate voldoende ernstig om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te verantwoorden.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de bvba MICANA is ontvankelijk.
2. De Raad beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de deputatie van de provincieraad Oost-Vlaanderen van 13 november 2014 waarbij aan de tussenkomende partij een stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor “het slopen van een verouderde eengezinswoning en de bouw van een appartementsgebouw met carport” op een perceel gelegen te 9140 Temse, Wilfordkaai 33 en met kadastrale omschrijving afdeling 2, sectie D, nummer 792P802.
3. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing over de vordering tot vernietiging.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 28 juli 2015, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, eerste kamer, samengesteld uit:

Eddy STORMS, voorzitter van de eerste kamer,

met bijstand van

Hildegard PETTENS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de eerste kamer,

Hildegard PETTENS

Eddy STORMS